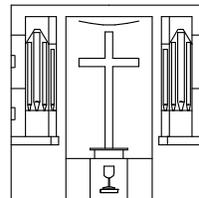

TES⁺VÉREK

a Budapest József utcai Baptista Gyülekezet lapja

XVI. évfolyam 12. szám

2006. december

Örülj, Sion leánya, mert jövök már!

Zak 2: 5-17

– Gondolatok a 2006. szeptember 24-én délelőtt elhangzott igehirdetés alapján –

A babiloni fogság következtében alig maradt valaki Júdában és Jeruzsálemben. Az a kevés, aki mégis ott maradt, ahhoz a szegény, a nincstelen, a fogság nélkül is nyomorult réteghez tartozott, amelyre jövőt építeni – emberileg szólva – elég reménytelen elgondolás. Aztán meg a fogságból is igen kevesen tértek haza az első hullámban. Valójában a perzsa birodalom alatti viszonylagos jólét miatt később is noszogatni kellett a prófétáknak a népet, hogy induljanak már végre haza őseik földjére. Igen gyér volt tehát azok száma, akik hozzákezdtek az újjáépítéshez és a társadalmi élet újraszervezéséhez. A kicsiny kezdet sokakat elbátorlalt. Ráadásul – különböző okok miatt – hosszasan elhúzódott a templom újjáépítése is. Ebben a helyzetben különös súlya volt ennek a prófétai üzenetnek: **„falak nélküli város lesz Jeruzsálem, olyan sok ember és állat lesz benne!”** – Isten népe, ne a kicsiny kezdetet lásd csupán, hanem lásd magad előtt Isten ígéreteit is! Annyi ember és állat lesz még Jeruzsálemben, hogy a korábbi falakat messze túlnövi a város. Istennek nem akadály a csekély kezdet, ha az a kezdet Vele, Neki odaszánva és Neki engedelmeskedve történik.

„Több jót teszek veletek, mint azelőtt” – üzente Isten népének már Ezékiel által (Ez 36:8-11). Izrael népe többszörösen megsomorította, sőt magára haragította Istent azzal, ahogy semmibe vette a Vele

kötött szövetséget, és végül olyan mélyre süllyedt, hogy gonoszabb lett azoknál a népeknél, amelyeket Isten pusztított ki előttük Kánaán földjéről. A fogság, minden bizonytalansággal, megpecsételte sorsát, hiszen egy ilyen nép mire számíthat még az isteni igazságszolgáltatás előtt? Semmi jóra! – gondolhatná bárki.

És mégis... Jóel próféta így beszél Isten érthetetlen irgalmáról (Jóel 2:18-27): **„Kárpótollak azokért az évekért...”**

Hogy van ez?! Isten a sértett fél, és mégis Ő kárpótol? Jó esetben is csak a sértett fél szokott kárpótlást kapni, de ki hallott még olyat, hogy a sértett fél kárpótolja a vétkest? Mi lázadtunk; mi mentünk a magunk feje után, így mi csupán a saját vétkeink következményeit hordozzuk. Isten mégis kárpótlást ígér azoknak, akik őszinte szívvel odafordulnak Hozzá. Valami kibeszélhetetlen SZERETET van e mögött!

Jeruzsálem, Izrael, Isten népe túl fog nőni korábbi önmagán, mert Isten háta mögé vetette bűneit – ígérte Isten a prófétán keresztül. Ezt ígéri ma is az ő népének: Ha van megalázkodás, ha van őszinte bűnbánat, akkor Istennél van helyreállítás is. Aki magát megalázza, olyan felmagasztaltásban lesz része, amelyre legmerészebb álmaiban sem mert volna gondolni.

„Én magam oltalmazom mindenfelől - így szól az ÚR -, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen.” A falak védelmet jelentettek, de sokszor hamis bizalom forrásául is szolgáltak. Ezért Isten népének nem ezek a falak jelentik a védelmet, nem ezek a falak óvják meg

a gonosz támadásaitól, hanem maga Isten. Az igazi oltalom az, amikor jelen van Isten az életünkben. Nem csak vasárnap az imaházban, vagy esetleg még a vasárnapi ebédnél, amikor vendégeink is vannak a gyülekezetből, hanem mindig és mindenben. Az jelent oltalmat, ha szava tekintély; ha hitelt adunk ígéreteinek.

De sokszor csúszott félre Isten népe azzal, hogy különféle emberi biztosítékokat keresett a maga számára. De sokszor keresett oltalmat, megoldást emberek által előteremthető erőforrásokban (erős nemzetek/emberi szervezetek szövetségében, befolyásos emberek kegyeiben, anyagiakban, stb).

Júda királyai történetének egyik megdöbbentő tanulsága az, hogy az életüket, uralkodásukat jól kezdő királyok is abba buktak bele, amikor meglazult az Istenbe vetett bizodalomuk, elbizakodtak, és emberi szövetségeseiket kerestek a környező népek királyaiban, vagy a saját gazdagságuk lett önmaguk csapdájává.

Sokszor megkísérti Isten népét a kiszolgáltatottságtól való félelem. Attól tartunk, ha nem igazodunk a világ módszereihez; nem tanuljuk el tőlük az előrehaladás és az önvédelem fortélyait, akkor kiszolgáltatottak leszünk. Izrael királyainak története többek között arról is beszél, hogy Isten bármilyen, népére támadó ellenséget is képes és kész megfékezni, ha népe vagy annak vezetői megalázzák magukat Őelőtte. Amikor Szanhérib Jeruzsálem ostromába fogott, akkor a környező országokon túl már Júda valamennyi városát is bevette. Emberileg minden alátámasztotta Szanhérib fennhívású kihívását: Nincs olyan isten, amely megszabadíthatna a kezeim közül!

És mégis volt! Hiába öltözött álruhába Jósias, amikor Isten akarata ellenére csatába vonult Nékó fáraó ellen, az íjászok úgy is eltalálták. Korábban Aháb, északi király életében játszódtott le szinte ugyanez az eset, de ott az ige drámaian még ki is hangsúlyozza, hogy „Egy ember pedig találmra meghúzta íját, és eltalálta Izrael királyát a szíj és a páncél között.” Ugyanabban a csatában a déli király, Jósafát viszont teljes

királyi pompájába öltözve, az ellenségtől már teljesen bekerítve is megszabadult, mert az Úrhoz kiáltott, és az Úr oltalmába vette. – Az emberi eszközök semmit sem érnek, ha azokat Isten nélkül; netalán éppen Isten megkerülésével akarjuk javunkra fordítani!

Korábban Ezékiel próféta egyik szívet sajdító témája az, ahogy a nép hűtlensége miatt Isten kivonult a templomból, sőt elhagyta Jeruzsálemet is. Megrendítőek ezzel kapcsolatos látomásai, de legalább olyan fenségesek azok, amelyekben Isten tudtára adja visszatérését. Zakariás könyve, és különösen a 2. rész szintén erről az örömteli visszatérésről szól. Isten népe számára a legsötétebb időszak, amikor az ő Ura egy időre kivonul életéből, mert sorozatos engedetlenségével, ellenállásával erre készíti őt.

Egy ilyen időszak után szólal meg Isten a prófétán keresztül: **Jövök már!** – Hara-gudtam rád, de elfordult rólad haragom. A pogányok, akiket eszközként használt Isten az ő népe fenytésében, nem értettek ebből semmit. Azt gondolták, hogy Isten végleg elfordult népétől, és alaposan megtetézték fenytését. Azt gondolták, hogy most már bármit megtehetnek Izraellel. De tévedtek. És Isten itt kimondat a prófétával egy olyan mondatot, amelyet – hitem szerint – ma sem engedhetünk el a fülünk mellett büntetlenül: „Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!” Mondja ezt arról a népről, amely többszöri hűtlenkedése következtében már megjárta a babiloni fogságot is.

Izrael, és egyáltalán a zsidók ma is megosztják a közvéleményt. Tény, hogy nem kell, s talán nem is lehet mindenben egyetérteni azzal, ahogy ők forgolódnak a világban a nemzetek között. De óva int az Ige mindnyájunkat attól, hogy kicsit is odaálljunk az antiszemitizmust képviselők oldalára, s akár csak általános(ító) megjegyzéseinkkel is tovább rontsuk a róluk formálódó társadalmi összképet. Isten mindenkivel leperli a maga perét, velük is, velünk is. (Lásd még: Róm 11:17-23) Szóval, Isten ennek a sokak által megvetett népének

mondja: Jövök már, és itt (azaz: köztetek) fogok lakni!

Zakariás idejében a messiási ígéretek teljessége még közel 500 évvel odébb volt, de Isten már elindult szent lakhelyéről, és az időnek teljességében megérkezett! Mára pedig már teljesen nyilvánvalóvá tette Isten, hogy ígéreteinek nagy része – így e zakariási íge is – nem csupán a zsidóké, hanem a miénk is, hiszen karácsonykor megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Csendben legyen mindenki az ÚR előtt, mert immár nem csak elindult szent lakhelyéről hanem meg is érkezett, hogy köztünk; hogy velünk lakozzék! Dicsőség mennyben az Istennek!

SÓLYOM ATTILA

Hálaadás

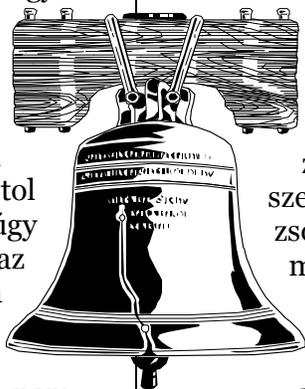
Egy fiatal lelkipásztor panaszkodott idősebb barátjának a kudarcélményeit, már szinte könnyek között. Végighallgatva, az idős lelkipásztor ezt válaszolta, „Mindent megadsz a gyülekezetnek, adj hát kegyelmet.” Sokan vannak így, próbálkoznak segíteni másoknak, de elfelejtik, hogy miről szól az evangélium: örömhír az odaadásról. A kegyelem nem más, mint odaadás – de mit? János apostol által válaszol Isten nekünk „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az egyszülött fiát adta...” Ez a kegyelem ára, és egyik a másik nélkül nem létezhet, az már „olcsó kegyelem” ami nem követel semmit tőlünk, de nem is ad semmit nekünk. A hívő ember hálaadása azért lehetséges, itt nem a kötelezettségről van szó, nem arról, hogy kell hálát adni, mert ezt követeli Isten. Hanem azért, mert ez a kegyelem eredménye, gyümölcse. De ez távolról sem könnyű. Gondoljunk a tíz leprás példájára, ahol csak egy, ráadásul egy samaritánus jött vissza hálát adni. Miért is olyan nehéz? Mert a hálaadásban, ott az adás, azaz nem más, mint magamból adni, magamat adni, vagyis egyben lemondani is. Lemondani büszkeségemről, gőgömről, kívánságomról, és beismerem, hogy szükségem van Istenre és felebarátomra. Ezt jelent hálát adni;

nem az számít, hogy mit adok, hanem hogy magamból adok-e? Gondoljunk az özvegy adakozására. Ott van Jézus a templomban, és távolról nézi a hosszú adakozó sort, figyeli az emberek arcát, ahogy gondosan kiválasztják az adakozásra szánt összeget, és a sok gazdag között, akik mind a feleslegükből adtak az áldozati ajándékhoz, az özvegyasszony, mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát. Ezt kéri Isten, és kevesebbet nem fogad el. Itt egyedül lehet abszolutizálni, vagy Isten vagy, a mammon. Fontosnak tartom, hangsúlyozni, hogy Isten szentsége követeli a legjobbat, mert Ő szent, az áldozati állatok a legjobbak, legszebbek kellett legyenek, mert Isten dicsőségét sérti meg az ember, ha kevesebbet ad, hiszen Ő mindennél többet adott nekünk.

A kegyelem ára tehát az élet, vagyis felbecsülhetetlen. Hiszen Isten tulajdon fiát adta, vagyis önmagát adta értünk. Isten szenvedett a kereszten, ahogy Luther írta, és együtt szenved velünk szenvedéseinkben

– hogyan lenne hálás a mi szívünk, mert ilyen Istenünk van! Erről beszél a 23. Zsoltár, ami bizonyosság a háláról, arról, hogy milyen a mi Istenünk. A zsoltár végig egyes szám első személyben van írva (ez az egyetlen zsoltár, ami így van írva), „én” ezért mindenki magára veheti. Mert Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, gondviselése, kegyelme nem változik. Isten

nemcsak szenvedett, hanem meghalt értünk, ez ama titok, amiről a reformátorok írtak, amit nem lehet megmagyarázni, mert nem foghatja be az emberi ész, ráció. Ezt csak hittel lehet elfogadni. Krisztus feltámadása, amivel Isten Fiának bizonyult, amivel megváltozott a világ, megváltozott az ember státusza, immár nem az átok fiai, hanem az örökség fiai vagyunk, örökösök abban az országban, amely örökké szilárdan áll. Milyen örömhír ez az ember számára? Milyen szabadító üzenet hangzik, hívogatva mindenkit? – Gyertek az élet vizéhez, mind kik szomjaztok, gyertek, vegyetek ingyen. Lehetne jobbat mondani, még kitalálni sem; minthogy „gyere, fo-

gadd el Isten kegyelmét, bízd magad e kegyelemre, mely gazdagon árad feléd, napról napra add át magad a gondviselő Istennek!” Ne legyünk restek, ne féljünk hálát adni, érzéseinket kifejezni, mert a félelem ellentéte a szeretet, és aki nem szereti felebarátját, nem teljesíti a parancsolatot, nem lehet hálás. Gyakoroljuk a hálaadást, ahogyan ezt Pál apostol írta, „...mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4:6)

A hála a hit nyelve, Istennel való beszélgetésünk feltétele, ezzel lehet Isten előtt életünk, imádságunk kedves illatos áldozat. Isten kegyeleme az emberért van, amit ha az ember elfogad hittel, akkor képes hálát adni. Ennek a hálaadásnak a következménye pedig ez: „és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4:7)

Kívánom ezt minden Olvasónak!

BÁKAI ISTVÁN

Gyermeknevelés - ahogyan én látom

Bizonyára mindenki végzett már olyan tevékenységet, ahol a technológiai lépéseket betartva, a megfelelő anyagokat hozzáadva a végeredmény garantált. Szinte nem lehet elrontani. Sok mindenre igaz lehet ez, de nem a gyereknevelésre. Ugyanazokat a lépéseket betartva, ugyanabban a családban növekvő két gyereknél sem ugyanolyan a végeredmény.

Hogy is lehetne, hiszen ahány gyermek, annyiféle. Mindegyiknek saját útja van, mindegyikhez saját „használati utasítás” illik. Én még nem hallottam olyan bölcs tanácsot, amelyet betartva, a gyermeknevelésben „garantált” lehet a végeredmény. A pedagógiához látszólag mindenki ért, mégis a legkönnyebb elrontani.

Mit tehetünk tehát? Egy olyan megoldás van, amely mindenkinél beválk. Minden kérdésben, így a gyereknevelésben is Istentől kell tanácsot kérni minden esetben. Pál apostol így ír: „Ti pedig apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint figyelemmel és

intéssel.” (Ef 6:4) Azt gondolom, hogy ezt minden esetben szem előtt kell tartanunk. Az Ő Igéjén keresztül vagy közvetlenül, vagy közvetetten kaphatunk tanácsot arra nézve, hogy mit tegyünk. Isten Igéje legyen az iránymutató minden kérdésben, de Isten bölcsen ránk bízta a mérlegelést. Nekünk kell megtalálni az egyéni megoldást, figyelembe véve azt, hogy gyermekeink nagyobbik (szerencsésebbik) része – legalábbis egy darabig – „csak” hívó családban növekvő, de még meg nem tért ember. Nem várhatunk el tőlük olyan reakciókat, amit már egy megtért embertől igen. A személyes példamutatás nagyon fontos nevelő értéket képvisel. Vannak olyan kérdések, amelyek nem viselnek el semmilyen

kompromisszumot, amelyekben szilárdan ki kell tartanunk. Adódnak azonban esetek, amelyekben nyugodtan engedhetünk, amelyekben a gyermek szabadon „ficánkolhat” a saját akarata szerint, nem esik csorba sem a szülő tekintélyében, sem pedig az elveiben. Ha megvannak a pontosan meghatározott elvi korlátok, azon belül meglehetősen sok lehetőség van egy-egy esetben. A nagyon nagy szigor éppúgy káros lehet, mint a túlzott engedékenység. Mindenkinek meg kell találnia azt a helyes egyéni utat, amin járva a cél végső soron mindenkinek ugyanaz: Istenhez közel vezetni a gyermekeinket, hogy elfogadják az Ő megváltó kegyelmét.

Istentől ránk ruházott felelősségünkkel csak jól éljünk, ne pedig visszaéljünk. „Éppen ezért: ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5:17) Ezt kívánom mindenkinek szeretettel!

Gondolatait közzétette:

ERDÉLYINÉ ZSÓKA

Nyugdíjas klub

Novemberi vendégünk volt Bulányi György, piarista tanár.

Olyan emberrel ismerkedhettünk meg, aki az Úr Jézus Krisztusért, az Ő evangéliumáért élete folyamán szó szerint „mindent” vállalt: hányattatást egyik szolgálati helyről a másikra, börtönt, vallatást. Egyházpolitikai érdekből még saját egyházi előjárói is elfordultak tőle hosszú éveken keresztül.

Különleges elhivatást érzett arra, hogy egész élete folyamán keresztény kisközösségeket szervezzen és működtessen fiatalok, és fiatal családok között; akik egymást segítve, támogatva élik meg hitüket, közösségüket a megváltó Jézussal. Mindig lelki támaszt nyújtott a fegyveres katonai szolgálatot lelkiismereti okból megtagadó embereknek, ami a kötelező sorkatonaság idején minden szempontból nagyon kockázatos dolog volt.

Élete alapigéje, jelmondata: *„Ne aggodalmaskodjatok hát, és ne kérdezzétek: Mit eszünk, mit iszunk? Ezeket a pogányok keresik. Mennyei Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!”* (Mt 6:31-33, Szt. István Társulat fordítása) – A jelenlegi forrongó társadalmi, politikai helyzetre így aktualizálta Jézus felszólítását: A keresztény/keresztyén hívő feladata az engedelmisség Jézus szavainak; a vele és a gyülekezettel való közösség építése, ápolása, erről tanúskodás a világ felé. Mennyei Atyánk tudja, hogy vannak fizikai szükségleteink is, és biztosak lehetünk benne, hogy azt, és annyit mindig juttat nekünk, amennyire valójában szükségünk van. Ezt több helyen megígérte a Szentírásban, és rendszeresen meg is tapasztalhatjuk életünk folyamán. Ezért az Isten Szavában meggyőződéssel hívó, Isten országát kereső kereszténynek/keresztyénnek nem kell tüntetnie, hi-

szen alapvető szükségleteit úgyis megkapja Istentől.

Egy Jézusért élő, munkálkodó embert ismerhettünk meg Bulányi Györgyben. Sokat bízott rá Isten. *„...Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.”* (Lk 12:48) Jézus Urunk szavára figyelő élete, hűsége, áldozatvállalása példa lehet saját életünk folyamán, amikor ki-ki az Isten által rábízottakat teljesíti.

Az összejövetel kötetlen beszélgetéssel zárult.

MEZEI GÉZA

„Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találtatik”
(Péld 16:31)

Általános vélemény, hogy az élet legszebb szakasza az ifjúság. Az ifjúságot erős fizikum, éles elme, és tudásvágy jellemzi. Ez az ideális elvárás az ifjúságtól.

Az idős emberre általában véve más jellemző: roskatag test, feledékenység, és a tudásszomj is alábbhagy, ha nincs jövőkép, ami továbbtanulásra inspirálna. Persze vannak kivételek. Régi közmondás szerint a „jó pap is holtig tanul”. Bizonyára ez teszi ékessé őket még idős korban is.

Gyülekezetünkben minden hónap első csütörtökjén van egy pár órás alkalom nyugdíjasok részére, amikor egy-egy meghívott vendég szolgál Igével, élménybeszámolóval, és kérdezgetni is lehet tetszés szerint. Novemberi alkalmunkon a 86 éves Bulányi György atya volt a vendég, akire valóban ráillik a címbeli Ige. Hitéért 10 évi börtönt szenvedett (1952-62). Sok megaláztatásban volt része, amikről boldog örömmel számolt be – mert kegyelemből megmaradt az igazság útján, és ezt sugározta egész lényre. Előadásában minket is az Isten Országára építésére buzdított, mondván, hogy erre hívott el Isten, és ezért érdemes vállalni mindent, ha kell szenvedést és börtönt is.

Gondolom, mindnyájunk számára nagy élmény volt ez a találkozás az Úr idős szolgálójával. Annyi megkeseredett, panaszos idős emberrel találkozunk naponta, hogy szinte felüdtett látni valakit, akinek fején ékes korona az ősz haj, a vénség. Adventhoz közel lévén idős lelkipásztor testvérünk elmondta, hogy ő személy szerint mit vár az adventben. Várja a hazahívó szót, mert szeretné már látni szemtől-szemben azt, akinek egész életében szolgált. Valaki megjegyzést tett az egyik idős testvérnőre, hogy milyen szép – s ő így válaszolt: „igen, volt rá időm megszépülni, hiszen 74 éves vagyok”. Nyilván nem testi szépségről volt szó, hanem amit énekelni is szoktunk: „Lássék lelkemben Jézus szépsége...”

Tagadhatatlanul szép látvány a napkelte, de a lenyugvó nap sokkal színesebb és fenségesebb. Mivel egyszer majd mindnyájunknak a napja leáldozik, miért ne törekednénk arra, hogy életünk alkonya szép és kívánatos legyen. Idős testvéreim! Járjunk hűséggel, töretlenül az igazság útján Krisztussal, hogy ékes koronaként ragyogjon fejünkön az ősz haj!

GERÓ SÁNDORNÉ

Az Isten – szeretetközösség

A szeretet egygyé tesz. A szeretet közösséget formál. Az Isten élete nem anyagba ágyazott, nem biológiai élet, de gondolatokban, cselekedetekben lefolyó élet. Az Isten élete a szeretetnek, a mindentudó szeretetnek az élete. Az Isten élete a szeretet – közösséget formáló élete. A szeretet az az erő, amely igazi közösséget teremt, mert csak a szeretet tudja létrehozni a tökéletes közösséget: az egységet.

Az Isten élete – SZERETETVONATKOZÁS. Az Atya ennek a vonatkozásnak az első pontja. Őbelőle indul ki az ajándékozás, Ő az első AJÁNDÉKOZÓ. A Fiú felé irányul ez az ajándékozás, ezért Ő az első MEGAJÁNDÉKOZOTT. S az ajándékozás a Lélek által történik,

Ő maga az Atyától a Fiúig áradó ADO-MÁNY: De mivel ily módon a SZERETET ér el az Atyától a Fiúhoz, ezért nincs megállás, nincs szünet az Isten életében, mert a

szeretet nem ismer végállomást. Nem ismer, mert a szeretettel eltöltött Fiú lesz most már az Ajándékozó, s az Atya lesz a Megajándékozott, s megint csak a lelken, az Adományon keresztül.

Ilyennek rajzolta meg számunkra Jézus az Isten életét. Ez az „egy Isten, akiben három személy van”. Ez a Szentháromság. Ez a világ, amelyből a Fiú eljött közénk. Nyilvános működését ezzel a mondattal kezdte: „...elközelített már az Isten országa...” (Mk 1:15). Eljött tehát közénk az az isteni világ, ez az isteni élet. Mindaz, ami magatartásában és parancsaiban meghökkentőnek és képtelennek látszik számunkra, magyarázatát találja abban, hogy ebből a világból érkezett közénk. Ennek belső törvényszerűségeit alkalmazta a mi emberi életünkre.

BULÁNYI GYÖRGY

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál, és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

<i>Bozsogi Jánosné</i>	<i>Dobner Teodóra</i>
<i>Erdei Béláné</i>	<i>Groska Erzsébet</i>
<i>Hegyi Andrásné</i>	<i>Hetzke József</i>
<i>Husztai Dezső</i>	<i>Kántor Imréné</i>
<i>Kárpáti Tivadarné</i>	<i>Liptai Sándorné</i>
<i>Madarász Melinda</i>	<i>Magyar Gyuláné</i>
<i>Nagy Sándor és neje</i>	<i>Pap László és neje</i>
<i>Páka Elek</i>	<i>Rumbold Gyula</i>
<i>Sallay Lajos</i>	<i>Sós Gábor és neje</i>
<i>Szabó Lajosné</i>	<i>Szalay Mihályné</i>
<i>Szebeni Gyula és neje</i>	<i>Szigeti Béláné</i>
<i>Tóth Imréné</i>	<i>Vékony József</i>
<i>Vida Sándor és neje</i>	<i>Vodiczky Mária</i>

Isten valamennyi általunk végbevitt tettek a célját vizsgálja: vajon Őerte tesszük, vagy más egyébért?

HITVALLÓ MAXIMOS

Az irgalmas samaritánus példázata

Lk 10:25-37

A napokban hallottam egy fiatalember-ről, aki szabályszerűen kerékpározott az utcán. Egyszerre az út szélén fekve találta magát, mert egy arra haladó figyelmetlen autós fellökte biciklistől. Fel sem ocsúdott a történetből, amikor a vezető kidobott neki háromezer forintot, majd szó nélkül továbbhajtott, mint aki jól végezte dolgát. A fiú pedig ott maradt az útszélen megtépette, törött csuklóval. Ez lenne a „modern irgalmas samaritánus” története?

Nagyon különös, hogy a Mester nem erkölcsi tanításnak szánja ezt a példázatot, hanem egy szigorú vallásos ember által megfogalmazott, mindenkinek legégetőbb kérdésére ad gyakorlati választ. Örök életet akarok, mit tegyek ezért? A céltudatos, mellébeszélést nem tűrő, mindent elérni akaró ember kérdése ez. Aki magáról úgy gondolja, hogy mindent tud, mindenre képes, keményen, ha kell kíméletlenül küzd és biztos abban, hogy eléri célját.

A Mester viszonzza a kérdést, amivel leckéztetni kívánják. Ha már úgyis mindent tudsz, ismered a választ. Mit mond erre a törvény? Büszkén felel, aki ismeri – és gondolja, meg is tartja a törvényt – „szerezd az Istent, szeresd a felebarátot.” A Mester helyesel. Rajta, tedd ezt, s üdvözlüssz! A kérdező ekkor elgondolkodik, és nyugtalankodni kezd. Valami rossz érzés támad benne. Tényleg megtett mindent az üdvösségért, amit egyedül Isten adhat, akiért mindeneknél jobban rajong? Még az életét is odaadná gondolkodás nélkül, de mi a helyzet a felebaráttal? Hogy kerül egyáltalán a képbe, ahol csak Istenről és rólam van szó. Egyáltalán ki az én felebarátom?

Az Úr csendesen megáll, s elgondolkodva egy nagyon is valószínű történetbe kezd. Egy névtelen utazóról beszél, akit a jerikói úton kifosztottak a kíméletlen haramiák. Félholtan a sorsára hagyták, hogy a többi majd úgyis elvégzi a természet meg az emberi közöny. Majdnem igazuk lett. Két ember útja vezetett el a szerencsétlen mellett. Mindkettő istenfélő, még hozzá nem is akármilyen. Az egyik pap, aki emberek bűnéért áldozatot mutat be Isten oltárán, hogy azok kegyelmet kapjanak; a másik lévita, akit a szolgálata a templomhoz köt. Nem lehet nem észrevenni a tragédiát. Sajnálják az útszélen fekvő nyomorultat. Talán amúgy is meghal nemsokára a szerencsétlen, jobb is lesz neki. Biztosan menthetetlen. Miből állna talpra, semmije sem maradt, mert nem tudják levenni a szemüket a nyomorultról, s talán még egy fohászt is elmondanak, hogy milyen jó, hogy nem ők fekszenek ott. Hogy ne terhelje lelküket a felelősség, úgy tesznek, mintha nem is láttak volna semmit. A fejüket elfordítják, elkerülik, átlépik a sorsára hagyott embert.

A világban farkastörvények uralkodnak. Nem jár kímélet a gyöngékeknek, a legyőzötteknek, az erős, a lesből támadó lesz a győztes, aki mindent visz. Egyet kivéve. És ez az egy messze többet ér az összes többinél. Ez pedig az örök élet, ami Istennél van. Nincs ember, aki tőle elvegye vagy megszerezze bármi módon, mert egyedül Ő adhatja annak, akinek akarja. Vagy mondhatjuk úgy, annak akihez irgalmas a Mindenható.

Milyen különös, hogy ebben rászorulunk teljességgel Isten irgalmára. Jézus Krisztus tanításának essenciája, amit az irgalmas samaritánus személyében megmutat. Féltelmetes kontraszt, hogy az Úr által legkegyesebbnek tartott cselekedetet a választott nép legjava megtagadja, a pap a lévita, s az ő szemükben gyűlöletes, tisztátalan és istentelen samaritánus gondolkodás nélkül, egyáltalán nem érdekből eszerint cselek-

szik. Látja a nyomorultat, és nem fordítja el a fejét. Sajnálja a helyzetét, ezért továbblép a puszta szánalomnál. Nem hagyja az útszélen elpusztulni, kimossa a sebeit, saját állatára teszi, biztonságba helyezi, kifizeti mindennek az árát, egészen addig, hogy felépülhessen, megmaradhasson egy emberi élet. Miért teszi? Talán önmagát látja abban az emberben, aki már senkinek sem kell. Valaki egyszer hasonló helyzetben neki is esélyt adott az életre, vagy csak egyszerűen jó kedve, jó napja volt? A Mester nem részletezi, csupán tárgyyszerűen megmutatja, mit jelent az igaz felebaráti szeretet, amelyet nem korlátoz érdek, nem bénít gyűlölet, előítélet, amelyik önmagáért tud jót cselekedni a másikkal, viszonzásul semmit nem várva. A döbönt törvénytudó maga mondja ki a választ, s egyben az ítéletet saját élete fölött. Aki irgalmas embertársához, az szereti Istent, az tölti be a törvényt, az jár az üdvösség útján.

Az Úr Jézus példázata bennünket is megállít. Akik örök életet akarunk, megtérünk, bemeztünk, istenfélő életet élünk, tudjuk, hogy kegyelemből üdvözülhetünk, nem a saját – egyedül a Megváltó érdeméért. Ő látott meg bennünket a bűnünk miatt halottan, vérét ontotta értünk, hogy sebei által nyerjünk gyógyulást, reménységet, örök életet, mert irgalmas volt hozzánk Ő. Az irgalom csak azoké marad, akik benne élnek, s embertársaiknak is ezt adják tovább. Az élet kíméletlen küzdelmében, az emberi történelemben, a kereszténység történelmében is sok irgalmatlan dolog történt és történik meg, hogy itt a földön valaki valamit megszerezhesen. Egyedül Isten gyermekei azok, akiket emberi kapcsolataikban, cselekvően vezérelhet a krisztusi irgalmasság.

Folytassuk ezt a példázatot mindannyian munkahelyünkön, családjainkban, gyülekezetünkben. Kivétel nélkül vezessen cselekedeteinkben a hozzánk is irgalmas Krisztus, ahogyan ő mondta: „*Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.*” (Mt 5:7) Az irgalmasok tarthatják meg az Istentől nyert irgalmat és vele az örök életet.

ÚJVÁRI FERENC

Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? (70 év)

Köszönöm Atyám, éveim számát, hogy a kegyelmi idő még tart a számomra. Tudom, sietnem kell. Gyorsabban haladhatok, ha képes vagyok kizárni a világ hiábavaló zajait, melyek lekötik a figyelmemet. Fogynom kell erősen hatalmas kezed, ha állni akarok. Ez csak tőlem függ. Ha látod, hogy minden erőfeszitésem kevés, Te kérés nélkül hozzáteszed a hiányzót.

Köszönöm, hogy már gyermekkoromban ismereteket kaptam tőled. Akkor még csodálatot, félelmet, szeretetet nem éreztem irántad. Egyszer eljött az idő, amikor már szinte feledésbe merült ismeretek egyre többször, egyre világosabban előjöttek, és gondolkodni kezdtem Rólad. Megszólítottál! Valami különös történt velem. Egy soha nem hallott belső hang szólt, és szól hozzám azóta is. Csak ebben a torz és ordító világban válik néha alig hallhatóvá. Hajnal előtt frissen ébredem. Te vagy az, aki felébresztesz a csendben. Szólsz hozzám, beszélsz velem, majd órák múlva ismét elalszom, köszönöm. Köszönöm szent Fiadat, az Úr Jézus Krisztust, aki értem, miattam szenvedett. Ha a megélt, több évtized eseményeire emlékezem, az időnek már nincs jelentősége.

Csak a Te gondviselésed folyamatosságát kell látnom és tapasztalnom ma is. Jelenléted az életemben, gondolkodásomban a különösből, a nehezen értetőbből konkrétá vált, és meghatározóvá. Köszönöm, hogy mindig többet adsz, mint amennyire szükségem van.

Köszönöm az egészséget, mert tevékenykedhetek. Köszönöm a betegséget, mert a kórházi ágyon mindent nyugodtan a helyére tehetek gondolataimban. Sok minden átértékelődik, megerősödik ilyenkor. Köszönöm, hogy meg tudom különböztetni a „sötétséget” és a „világosságot”.

Köszönöm a teremtett világot, amely látványa arról beszél, hogy hatalmad végtelen.

Köszönöm, hogy láthatom színeit, érezhetem illatát és hallhatom hangjait. A Te

szent templomod az. Kezed munkája. Orvosság a belső békesség hiányára.

Köszönöm, hogy amit korábban láttattál meg, azt visszaidézhetem, újra láthatom. Emlékezhetek. Köszönöm, hogy hallhatok olyan zenét, amelyet Te ihlettél. Köszönöm, hogy az életemet Te irányítottad olyanok között is, akik ellenséget láttak énbenem.

Köszönöm, hogy a nehéz helyzetekben Te adtál számba szavakat. Köszönöm, hogy leírhatom, beszélhetek arról, hogy milyen hatalmas dolgokat tett velem az én Atyám; és Te elém teszed ezeket a lehetőségeket. Köszönöm, hogy világosságodnál megláthatom hiányosságaimat. Bocsásd meg, hogy sokszor még emberi felfogás szerint gondolkodom, és nem a Te Igéd szerint.

Atyám, hiszek irgalmasságodban!

„Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, s a végén is csak nálad vagyok.” (Zsolt 139:13-18)

HORTOBÁGYI LÁSZLÓ

Hálaadás

Nehéz szavakba önteni azokat a gondolatokat, amelyek eszembe jutnak erről a szóról. Különösen azért, mert a közelmúltban több megrendítő esemény történt hozzátartozóim, ismerőseim körében. Feltettem magamnak a kérdést: ha nem kívánatos dolgok történnek is körülöttem, tudok hálás lenni Isten felé a körülmények ellenére? A Szentlélek támogató ereje által igennel tudok most már felelni a kérdésre, mert elvégezte bennem azt, hogy az események mögött Isten hatalmas erejét, akaratát meglássam.

Végül szeretnék megosztani egy verset, melyet biztosan sokan ismernek. Kívánom, hogy hálaadásunknak is ez legyen az alapja, és ezáltal megtapasztaljuk Isten erejét és szeretetét.

Mindig csak adni

Az öreg kút csendesen adja vizét... így telik minden napja.

Áldott élet ez! – fontolgom: csak adni, adni minden napon!

Ilyen kúttá kellene lennem! Csak adni teljes életemben!

Csak adni? Terhet is jelenthet. Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek... tükre rám ragyog: ...„Hiszen a forrás nem én vagyok! Árad belém! Csak továbbadom frissen, vidáman és szabadon.”

Hadd éljek ilyen kút-életet! Osszak áldást és szeretetet!

Nem az enyém. Krisztustól kapom. Egyszerűen továbbadhatom.

TOMASOVSKYNÉ EDINA

Nehéz idők jönnek

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárak lesznek, dicsévők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek; szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint Istent.” (2 Tim 3:1-4)

A nehéz időkhez hozzájárul az egyház hanyatlása. Sokan elesnek, eltántorodnak a hittől (Mt 13:21). Egymás ellen harcolnak, egymást gyűlölik, kiszolgáltatják egymást (Mt 24:10). Sokakat megtévesztenek a hamis próféták és hamis krisztusok olyan tanításokkal, amelyek csak látszólag biblikusak (Mk 13:6, 21-23). Az evangéliumot elszakítják Isten törvényétől, és olcsóvá teszik a kegyelmet. Szakítanak Isten parancsolataival. Úgy tanítanak, mintha Isten parancsolatai nem lennének érvényesek

többé. Önhatalmúlag hozzányúlnak a Biblia tanításához, sőt az Istenről kialakított bibliai tanításhoz is.

Az egyház elvilágiasodik, megszűnik a bűn elleni harc. Több esetben a világi hatalmasságok és az egyház egymásra találnak. Az elvilágiasodott egyház szentségtelen eszközöket használ terjeszkedése érdekében. Tágassá és kényelmessé teszi a mennybe vezető utat. Mindent megtesz a világ elismerésének megszerzéséért. Az egyházi vezetők a hitvallókat, szent életre törekvőket hallgatásra kényszerítik, működésüket egyházpolitikai eszközökkel megtorolják.

Az utolsó időkre utaló jelek közé tartozik Izrael népének egybegyűjtése (Lk 21:24, 29-33, Róm 11:25-31). Világméretű nyomorúság, megrázkódtatások. Jelek a természetben (Mt 24, Lk 21, Mk 13:19, Jel 6-19). A hamis próféták erőteljes munkája következtében a gyülekezetben szakadások állnak be (Mk 13:6-23). Erkölcsi megromlás. Isten parancsai helyett, mindenki magának szab törvényt. Háborús hírek a világban, és tényleges háborúk (Lk 21:25-26). A gyülekezet megerőtlenülése. Ugyanakkor az evangélium világméretű terjedése is (Mk 13:10).

Az utolsó idők zűrzavarában létkérdés a Szentírás egyszerű, és üdvösségre vezető tanításánál megmaradni. A Biblia Isten szava. A hit és erkölcs zsinórmértéke. Egyéb más tanítás vagy kegyességi irodalom egyedül a Szentírás jól megértett tanításán mérhető meg. Nem a tetszetős tanítás hatása alatt kell olvasni a Bibliát, hanem a Biblia tanítása alapján megnézni, hogy megáll-e az új tan, vagy megbukik. Mert mind az igazságban való megmaradásnak, mind az eltévelyedésnek következménye van. Méghozzá örök következménye.

HEGYI ANDRÁS

Arany Alkony

November harmadik vasárnapján hálaadó istentiszteletre gyülekeztünk a Törökbalinti Napsugár öregotthon kis kápolnájában. A 3 órás kezdésre az Úr asztala már szépen fel volt díszítve: zölldségek, gyümöl-

csök, egy szép kerek kenyér és nyitott Biblia képviselték a hála látható jeleit.

Huszta Tibor és felesége, Ani szeretettel várták az érkezőket és ez adta meg a délután „alaphangját”. Pócsi Sándor családja szép zenéjével örvendeztette meg a jelenlévőket, majd versek hangoztak el. Az éneklésük segítségével együtt is énekelt a kis gyülekezet. Kiss Emil lelkipásztor prédikációjának fő témája a hálaadás volt. Mennyi minden jó vesz körül minket – még az Otthon lakóit is – amiket meg is köszönhetünk! De legyünk hálásak Isten legnagyobb, kimondhatatlan ajándékáért, Jézus Krisztusért!

Részt vett az alkalmon gyülekezetünkben még Oláh Miklós feleségével, Inezzel, és férjem, Ákos is. Az istentisztelet befejeztével süteményes tálak várták a jelenlévőket, amiket Husztáné Ani és Kissné Lídia gondos szeretettel készített elő. A finom falatok mellett lehetőség nyílt személyes beszélgetésekre is.

Isten áldja meg az Otthon lakóit és az őket látogatókat!

BUKOVSKYKÉ VIOLA

Kedves Olvasóink!

Következő lapzártánk december 24-én, vasárnap lesz. A januári megjelentetésre szánt anyagokat eddig kérjük az újság készítőinek átadni, vagy a mezeigeza@hotmail.com e-mail címre elküldeni.

Békés karácsonyt, és áldott újévet kíván:

A SZERKESZTŐSÉG

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás,

10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.